

Dosarul nr. 3-2560/2025
2-25146399-12-3-16102025

HOTĂRÎRE
În numele Legii

28.04.2026

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani)

Instanța compusă din :

Președintele ședinței, judecător specializat pentru examinarea acțiunilor

în contencios administrativ

Igor Barbacaru

Grefier

Cezara-Valeria Rotaru

examinând în ședință publică, acțiunea de contencios administrativ, înaintată de către Marina Tauber împotriva Serviciului Fiscal de Stat, cu privire la anularea actului administrativ,

a c o n s t a t a t :

La 16.10.2025, Marina Tauber, reprezentată de către avocatul Sergiu Moraru, s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat, solicitând :

- Anularea actului administrativ individual defavorabil, decizia de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, precum și anularea deciziei de soluționare a cererii prealabile - Decizia SFS nr.754/174 din 15.08.2025.

În motivarea acțiunii reclamanta a invocat următoarele : în fapt, la 28.05.2025 în adresa Marinei Tauber a parvenit Decizia Serviciului Fiscal de Stat de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025.

Potrivit Deciziei de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, Serviciul Fiscal de Stat a decis dispunerea blocării fondurilor/resurselor economice ale cet. Tauber Marina, după cum urmează :

- încăperea cu nr. cadastral *****, situată în mun.Chișinău, sect. Buiucani, str. *****, cota parte 1/3;

- încăperea cu nr. cadastral *****, situată în mun.Chișinău, sect. Buiucani, str. *****, cota parte 1/18.

Analizând în ansamblu acțiunile descrise ale factorilor de decizie a Serviciului Fiscal de Stat, aferent emiterii Deciziei de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, sub aspectul legalității și temeiniciei, consideră că autoritatea publică a emis un act administrativ individual defavorabil ilegal, prin ce Tauber Marina este prejudiciată în drepturi, în sensul art.17 din Codul administrativ.

Deoarece în acțiunile autorității pârâte se atestă un abuz deliberat, de către reclamantă, prin intermediul avocatului, a fost depusă în adresa Serviciului Fiscal de Stat o cerere prealabilă, prin care s-a solicitat anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025.

Cererea prealabilă a fost soluționată prin Decizia SFS nr.754/174 din 15.08.2025, prin care s-a respins cererea prealabilă depusă și s-a menținut Decizia de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, emisă de Serviciul Fiscal de Stat.

De reținut că decizia pe marginea cererii prelabile a fost remisă în adresa Ministerului Finanțelor, în temeiul art.168 alin.(1) Cod administrativ, în vederea emiterii deciziei definitive pe marginea cererii prelabile.

Prin Decizia Ministerului Finanțelor nr.04-06/730 din 16.09.2025, Decizia SFS nr.754/174 din 15.08.2025 cu privire la cererea prealabilă a fost menținută.

Motivele autorității pârâte, validate de către terț, care stau la baza respingerii solicitărilor expuse în cererea prealabilă sunt superflue, fiind bazate pe însușirea alegațiilor din Decizia de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025 și prevederi normative fără adaptare la circumstanțe concrete ale reclamantei, care pe departe nu combat criticile de ilegalitate formulate în cererea prealabilă, considerent din care, reclamanta este nevoită de a demara controlul judiciar efectiv al actului administrativ individual defavorabil.

Cu privire la aspecte legate de admisibilitatea acțiunii și instanța competentă în examinarea acțiunii în contestare, menționează reclamanta că acțiunea dedusă judecății este circumscrisă sferei contenciosului administrativ, care are ca obiect actul administrativ individual defavorabil - Decizia de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, emisă de Serviciul Fiscal de Stat. În motivare invocă prevederile art.10 alin.(1), art.11 alin.(1) lit. a) Cod administrativ.

În conformitate cu art.209 alin.(1) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia.

Totuși, potrivit art.209 alin.(2) Cod administrative : Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Având în vedere că în Decizia SFS nr.754/174 din 15.08.2025 pe marginea cererii prelabile împotriva Deciziei de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, emise de Serviciul Fiscal de Stat, nu este prevăzută informația cu privire la exercitarea căilor de atac, în acord cu prevederile art.209 alin.(2) Cod administrativ, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă. Prin urmare, prezenta acțiune este depusă în termen, deci este admisibilă.

În altă ordine de idei, în conformitate cu prevederile alin.(1) art.191 Cod administrativ, cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (2) și (3), judecătoriile soluționează în fond toate acțiunile în contencios administrativ. Pornind de la norma enunțată, examinarea prezentei acțiuni în contestare ține de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani. În ceea ce privește posibilitatea revendicării de către reclamantă a încălcării, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17 din Codul administrativ, consemnează că prin adoptarea actelor administrative contestate, au fost afectate interesele patrimoniale ale reclamantei, încălcându-se art. 1 la Protocolul adițional nr.1 din Convenția Europeană. Or, blocarea fondurilor/resurselor economice ale reclamantei, constituie interese patrimoniale protejate de art.46 din Constituție și art.1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Mai mult, măsura contestată restrânge folosința bunurilor în absența unei justificări legale clare și a unui scop legitim determinat. În cauza *Sporrong și Lonnroth c. Suediei* (1982), Curtea a statuat că interdicțiile prelungite și lipsite de scop

concret reprezintă o ingerință nejustificată în dreptul de proprietate.

Cu referire la aspecte legate de temeinicia acțiunii în contestare, consideră că decizia Serviciului Fiscal de Stat de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025 este ilegală în fond, fiind contrară prevederilor legii, deoarece este afectată sub aspect material; or, aceasta este lipsită de temeinicie.

În argumentare, atrage atenția că situația-premisă care a stat la baza emiterii actului administrativ individual defavorabil contestat, înscris în preambulul Deciziei de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, constituie: decizia Consiliului interinstituțional de Supervizare nr.1 din 27.12.2023 și nr.7 din 01.08.2024.

Astfel, potrivit pct.1.3 subpct.4) din Decizia Consiliului interinstituțional de Supervizare nr.1 din 27.12.2023, Republica Moldova se aliniază la măsurile restrictive internaționale instituite prin Decizia Canadei, ca urmare a ultimelor modificări cuprinse în reglementările privind măsurile economice speciale în privința: TAUBER (TAUBEROVA) Marina.

În context, nu se poate face abstracție că adoptarea Deciziei Consiliului interinstituțional de Supervizare nr.1 din 27.12.2023 a fost condiționată de următorul scop declarat în Preambul, citează: „în vederea asigurării securității Republicii Moldova și stabilității sectorului financiar, precum și în scopul excluderii riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, având în vedere faptele de corupție, subminare a statului de drept, abuz asupra drepturilor omului și alte crime săvârșite de către persoane fizice, inclusiv cetățeni ai Republicii Moldova”.

Raportând contextul adoptării Deciziei Consiliului interinstituțional de Supervizare nr.1 din 27.12.2023 la bunurile imobile blocate prin Decizia Serviciului Fiscal de Stat de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, deduce că respectivele resurse economice ce aparțin reclamantei, nu au nicio legătură cu securitatea Republicii Moldova și stabilitatea sectorului financiar și nici nu constituie obiectul spălării banilor și/sau obiectul finanțării terorismului, după cum nu provin fapte de corupție, nu au legătură cu presupusa subminare a statului de drept, abuz asupra drepturilor omului și alte crime săvârșite de către persoane fizice.

În argumentare, atrage atenția că bunurile imobile blocate prin Decizia Serviciului Fiscal de Stat de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025 au fost obținute de Tauber Marina prin certificatul de moștenitor nr.4194 din 28.10.2003, contract nr.1-42 din 14.01.2007. Cu alte cuvinte, bunurile au o proveniență Legală. Astfel spus, bunurile în cauză nu provin din operațiuni financiare, comerciale sau de natură economică ce ar putea fi asociate noțiunilor de „resurse economice” utilizate în sensul legislației privind măsurile restrictive.

De aici decurge ca firească întrebarea: Ce legătură există între presupusele riscuri de spălare a banilor sau finanțare a terorismului invocate în preambulul Deciziei Consiliului interinstituțional de Supervizare și bunurilor imobile provenite din moștenire, blocate prin actul administrativ individual contestat? Niciuna!!! De aceea, măsura dispusă nu este „necesară într-o societate democratică” (cauza Raimondo c. Italia, pct. 30), deoarece nu servește unui scop proporțional cu ingerința.

Dreptul de proprietate este un drept fundamental și inviolabil garantat de art.1 al Protocolului adițional nr.1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, iar măsura dispusă prin Decizia Serviciului Fiscal de Stat de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, reprezintă o ingerință în folosința bunurilor și în consecință, se aplică cel de-al doilea alineat al art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană [cauza Raimondo împotriva Italiei, pct. 27]. În dezvoltarea argumentelor, reține că blocarea bunurilor cu proveniență legală, care nu prezintă risc pentru securitatea națională sau pentru stabilitatea financiară, reprezintă o măsură neadaptată scopului urmărit, depășind limitele rezonabile ale

unei ingerințe justificate într-un stat de drept. În cauza Raimondo c. Italia, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că o măsură de indisponibilizare a bunurilor poate fi compatibilă cu art. 1 Protocol 1 doar dacă există o legătură directă între bun și presupusa activitate ilicită. În prezenta cauză, o asemenea legătură lipsește în totalitate.

În concluzie, autoritatea pârâtă nu a ținut cont că ingerința în dreptul de proprietate nu respectă cerințele de legalitate, de urmărire a unui obiectiv legitim și de proporționalitate cu scopul urmărit. Or, bunurile imobile ale cet. Tauber Marina, blocate prin actul administrativ individual contestat, nu au nimic comun cu securitatea regională și pericolul la adresa securității naționale, scopuri care au servit ca fundament pentru adoptarea Deciziilor Consiliului interinstituțional de Supervizare nr.1 din 27.12.2023 și nr.7 din 01.08.2024.

În lipsa unei hotărâri judecătorești sau a unei constatări administrative definitive care să ateste proveniența ilicită a bunurilor, autoritatea fiscală este ținută să presupună caracterul licit al proprietății. Conform jurisprudenței CEDO (Grifhorst c. Franței, 2018; Air Canada c. Regatului Unit, 1995), statul nu poate restrânge folosința bunurilor în baza unei suspiciuni generale. Prin urmare, orice măsură de înghețare trebuie să se întemeieze pe o evaluare individuală, probată și proporțională.

Mai mult ca atât, imobilele în discuție reprezintă bunuri imobile rezidențiale, nu capital circulant, conturi bancare sau active transferabile care ar putea constitui „resurse economice” în sensul reglementărilor privind sancțiunile internaționale. În lipsa unei justificări privind utilitatea practică a blocării acestora, actul administrativ este disproporționat și ineficient, încălcând principiul bunei administrări.

În alt context, în acord cu titlul III din Codul administrativ, sunt prevăzute formalitățile și procedura pentru emiterea actelor administrative, cu indicarea condițiilor de fond și de formă pentru aceasta și respectiv, sancțiunea ce survine în cazul nerespectării acestora.

Astfel, unul dintre elementele de bază ale actului administrativ, este motivarea. Conform art.118 Cod administrativ, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. Această definiție impune expres necesitatea motivării actului administrativ, indiferent de norma în baza căreia se emite acesta, fără să implice careva elemente de interpretare.

La caz, din actul administrativ individual contestat - Decizia de blocare a fondurilor / resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, nu rezultă o motivare, ceea ce potrivit art.118 alin.(3) Cod administrativ, condiționează ilegalitatea actului administrativ individual. Or, Decizia de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025 nu cuprinde niciun element de analiză factuală individualizată referitoare la posibile legături economice, tranzacții suspecte sau fluxuri financiare ilegale. Astfel, blocarea generică a bunurilor în baza unei liste internaționale constituie o aplicare automată și lipsită de discernământ, contrară principiului proporționalității (art. 29 Cod administrativ). Astfel, ingerința este arbitrară și nejustificată.

În concluzie, argumentele aduse mai sus acreditează solicitarea reclamantei privind anularea Deciziei de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025.

Urmare a argumentelor prezentate supra, în temeiul: art.6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale; art. 1 la Protocolul adițional nr.1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale; art.6 alin.(2), art.10 alin.(1), art.11 alin.(1) lit. a), art.16, art.17, art.20, art.29, art.30, art.31, art.40, art.92, art.94, art.118, art.189, art.191 alin.(1), art.206 alin.(1) lit. a), art.209 alin.(2), art.211, art.212, art.224 alin.(1) lit. a) Cod administrativ, solicită reclamanta anularea actului administrativ individual defavorabil, decizia de

blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, precum și anularea deciziei de soluționare a cererii prealabile -Decizia SFS nr.754/174 din 15 august 2025.

Pîrîtul - Serviciul Fiscal de Stat, la 13.11.2025 a prezentat referința aferentă cererii de chemare în judecată, solicitând respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată (f.d. 33-36).

În ședința de judecată de examinare și soluționare în fond a acțiunii, reclamanta Marina Tauber și reprezentantul său, avocatul Sergiu Moraru, nu s-au prezentat, fiind citați legal și în temeiul art.218 lit. d) Cod Administrativ, a dispus soluționarea acțiunii în lipsa acestora.

Reprezentantul Serviciului Fiscal de Stat - Elena Spînu, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii pe motivele de fapt și de drept invocate în referință.

Examinînd cererea de chemare în judecată, audiind explicațiile părții prezente, cercetînd probele anexate la dosar în ansamblu și interconexiunea lor, studiînd normele legii aplicabile, instanța de judecată conchide că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, din următoarele considerente.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ, instanța de judecată reține următoarele.

În condițiile speței, decizia Serviciului Fiscal de Stat nr.102 din 22.05.2025, precum și decizia nr.754/174 din 15 august 2025 adoptată în procedura prealabilă, constituie în sine act administrativ individual defavorabil pentru Marina Tauber, pasibil controlului judecătoresc în ordinea contenciosului administrativ.

Conform art.10 alin. (1) Cod Administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 alin. (1) lit. a) Cod Administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Conform art. 17 Cod Administrativ, drept vătămât este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Reieșind din cerințele formulate în cererea de chemare în judecată, rezultă că, acțiunea reclamantului este una în anulare.

Conform art. 208 Cod Administrativ, (1) Până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege.

Cu referire la respectarea procedurii prealabile, materialele cauzei atestă că la 22.05.2025 de către Serviciul Fiscal de Stat a fost emis decizia nr.102 privind blocarea fondurilor/resurselor economice ale cet.Tauber Marina, după cum urmează: încăperea cu numărul cadastral ***** din mun.Chișinău, str.*****, cota parte 1/3 și încăperea cu nr.cadastral ***** din str. *****, cota parte 1/18 (f.d.18).

La 22.06.2025, reclamanta Marina Tauber a înaintat cerere prealabilă Serviciului Fiscal de Stat, înregistrată la 23.06.2025 cu nr.43268-CR prin care a solicitat anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025 (f. 35-34 din dosarul administrativ).

Prin decizia Serviciului Fiscal de Stat nr.754/174 din 15.08.2025 emisă pe marginea cererii prealabile împotriva deciziei de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, a fost

respinsă cererea prealabilă depusă și s-a menținut decizia nr.102 din 22.05.2025 de blocare a fondurilor/resurselor economice, emisă de Serviciul Fiscal de Stat. Totodată, în conformitate cu prevederile art.168 alin.(1) din Codul administrativ, prezenta decizie a fost remisă Ministerului Finanțelor al RM, pentru emiterea deciziei definitive pe marginea cererii prelabile (f.d.22-25).

Prin decizia Ministerului Finanțelor nr.04-06/730 din 16.09.2025 a fost menținută Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr.754/174 din 15.08.2025, prin care s-a dispus respingerea cererii prelabile depusă, cu menținerea Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr.102 din 22.05.2025 de blocare a fondurilor/resurselor economice, emisă de Serviciul Fiscal de Stat. Totodată, cu titlu de notă, s-a explicat reclamantei că acțiunea în contencios administrativ poate fi înaintată la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (mun. Chișinău, str. Kiev 3) în decurs de 30 de zile de la data notificării deciziei cu privire la contestație (f.d.26-30).

Astfel, la 16.10.2025 reclamanta Marina Tauber, reprezentată de către avocatul Moraru Sergiu, s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată.

În conformitate cu art.209 al Codului administrativ, (1) Acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la:

a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia;

b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Analizând circumstanțele speței în coraport cu normele legale precitate, instanța, constată că reclamanta a respectat procedura și termenul de depunere a acțiunii în instanța de contencios administrativ, motiv pentru care instanța judecătorească constatând că acțiunea este admisibilă, va examina fondul acesteia.

Totodată, ținând cont de localizarea sediului autorității publice care a desfășurat activitatea administrativă contestată, în virtutea art. 191 alin. (1) și art. 196 Cod Administrativ se constată competența materială și teritorială a Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) în examinarea acțiunii de contencios administrativ dedusă judecății.

Prin urmare, instanța consideră că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod Administrativ, nu se regăsesc.

În privința temeiniciei acțiunii în contenciosul administrativ, instanța de judecată reține următoarele.

Exercitând controlul judiciar al actului administrativ contestat din perspectiva argumentelor participanților la proces, în limitele obiectului acțiunii și cercetând din oficiu situația de fapt și de drept a cauzei deduse judecății, instanța conchide că acesta este legal, conform raționamentelor ce succed infra.

Materialele cauzei atestă că prin decizia Consiliului Interinstituțional de Supervizare nr.7 din 1 august 2024 privind punerea în aplicare a măsurilor restrictive internaționale ale Uniunii Europene având în vedere acțiunile de destabilizare a Republicii Moldova, în conformitate cu prevederile art. 11 alin. (7) din Legea nr. 25/2016 privind aplicarea măsurilor restrictive internaționale (republicată în Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2024, nr. 28-31, art. 45), cu modificările ulterioare, pentru asigurarea punerii în aplicare a Ordinului ministrului afacerilor externe nr. 118-b-114 din 5 iulie 2024 cu privire la alinierea la măsuri restrictive internaționale ale Uniunii Europene, având în vedere acțiunile de

destabilizare a Republicii Moldova (Decizia (PESC) 2023/891 din 28 aprilie 2023, cu modificările și completările ulterioare), Consiliul interinstituțional de supervizare a decis:

1. Se aplică blocarea fondurilor și a resurselor economice care aparțin, se află în proprietatea, sunt deținute sau controlate de persoanele fizice și juridice, entitățile și organismele prevăzute în anexă la prezenta decizie (în continuare – subiecți ai restricțiilor).

2. Se interzice punerea fondurilor și a resurselor economice la dispoziția subiecților restricțiilor, precum și utilizarea fondurilor și a resurselor economice în beneficiul acestora.

3.3. în conformitate cu prevederile art. 29 din Legea nr. 25/2016, Serviciul Fiscal de Stat :

3.3.1. emite decizii de blocare a fondurilor și a resurselor economice ale subiecților restricțiilor identificate sau notificate conform subpct. 3.1 sau conform art. 23 și 28 din Legea nr. 25/2016;

3.3.2. informează autoritățile prevăzute la art. 29 alin. (3) din Legea nr. 25/2016 și Consiliul interinstituțional de supervizare despre măsurile întreprinse în conformitate cu prevederile subpct. 3.3;

3.3.3. analizează periodic, dar nu mai rar de o dată pe an, măsura dispusă de blocare a fondurilor sau a resurselor economice și o revocă din oficiu sau la cerere dacă constată că menținerea acestora nu se mai justifică, informând neîntârziat despre acest fapt Consiliul interinstituțional de supervizare.

Potrivit anexei la decizia Consiliului Interinstituțional de Supervizare nr.7 din 1 august 2024, Marina Tauber a fost inclusă în lista persoanelor subiecților în privința cărora au fost aplicate măsurile restrictive internaționale conform deciziei (PESC) 2023/891 a Consiliului Uniunii Europene din 28 aprilie 2023 (f.14-13 din dosarul administrativ).

În conformitate cu prevederile Legii nr. 25/2016 privind aplicarea măsurilor restrictive internaționale (Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2016, nr. 140-149, art. 289), cu modificările ulterioare, în vederea asigurării securității Republicii Moldova și stabilității sectorului financiar, precum și în scopul excluderii riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, având în vedere faptele de corupție, subminare a statului de drept, abuz asupra drepturilor omului și alte crime săvârșite de către persoane fizice, inclusiv cetățeni ai Republicii Moldova, Consiliul interinstituțional de supervizare, prin Decizia Consiliului interinstituțional de supervizare nr.1 din 27.12.2023, s-a decis :

1. Republica Moldova se aliniază la măsurile restrictive internaționale instituite prin deciziile unilaterale ale :

1.1. Statelor Unite ale Americii, ca urmare a modificărilor survenite la 26.10.2022 în Deciziile nr. 13818/2017 și nr. 140240/2021 emise de Președintele SUA și puse în acțiune de Oficiul pentru Controlul Activelor Străine din cadrul Departamentului Trezoreriei de Stat a SUA (OFAC), în privința următoarelor persoane : 1) PLAHOTNIUC (PLAKHOTNYUK) Vladimir.

1.2. Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord, ca urmare a ultimelor modificări cuprinse în Reglementările sancțiunilor globale contra corupției 2021 (S.I. 2021/488) (The Global Anti-Corruption Sanctions Regulations 2021 (S.I. 2021/488)) și în Lista de sancțiuni ale Regatului Unit (The UK Sanctions List), în privința următoarelor persoane : 1) PLAHOTNIUC (PLAKHOTNYUK) Vladimir;

1.3. Canadei, ca urmare a ultimelor modificări cuprinse în Reglementările privind măsurile economice speciale (Moldova) Special Economic Measures (Moldova) Regulations nr. SOR/2023/109, în privința următoarelor persoane : 2) Șor (SHOR) Ilan Mironovich.

2. Cu referire la persoanele în privința cărora s-a decis alinierea la măsurile restrictive internaționale în conformitate cu prevederile pct. 1, pe teritoriul Republicii Moldova se decide blocarea fondurilor și resurselor economice ale acestora, precum și aplicarea interdicției de a intra și a tranzita teritoriul țării, în cazul cetățenilor străini și al apatrizilor.

3.4. În conformitate cu prevederile art. 195 din Legea nr. 25/2016 privind aplicarea măsurilor restrictive internaționale, Serviciul Fiscal de Stat va emite decizii de blocare a fondurilor și resurselor economice, prin care vor dispune sistarea executării activităților și tranzacțiilor cu bunuri, inclusiv mijloace financiare, identificate sau notificate conform subpct. 3.2 sau conform art. 181 din Legea nr. 25/2016, și va aplica măsuri asiguratorii asupra bunurilor, inclusiv a mijloacelor bănești, ale persoanelor specificate în pct. 1 și Ordinul ministrului afacerilor externe și integrării europene nr. 248-S-09 din 16 noiembrie 2023;

3.5. Serviciul Fiscal de Stat va informa Consiliul interinstituțional de supervizare despre măsurile întreprinse în conformitate cu prevederile subpct. 3.4;

4. Serviciul de Informații și Securitate, în termen de 10 zile lucrătoare, va elabora lista persoanelor în privința cărora există probe și informații documentate că sunt asociate persoanelor - subiecți ai restricțiilor, prevăzute în pct. 1 și Ordinul ministrului afacerilor externe și integrării europene nr. 248-S-09 din 16 noiembrie 2023, și va întreprinde acțiunile subsecvente stabilite de art. 42 din Legea nr. 25/2016.

5. Deciziile Consiliului interinstituțional de supervizare sunt obligatorii și executorii pentru autoritățile administrației publice centrale și locale, agenții economici, instituțiile publice, precum și pentru cetățeni și alte persoane aflate pe teritoriul Republicii Moldova (f.4-1 din dosarul administrativ).

Astfel, la 22.05.2025 de către Serviciul Fiscal de Stat a fost emisă decizia nr.102 privind blocarea fondurilor/resurselor economice ale cet. Tauber Marina, după cum urmează: încăperea cu numărul cadastral ***** din mun. Chișinău, str. *****, cota parte 1/3 și încăperea cu nr. cadastral ***** din str. *****, cota parte 1/18 (f.d.18).

La 22.06.2025, reclamanta Marina Tauber a înaintat cerere prealabilă Serviciului Fiscal de Stat, înregistrată la 23.06.2025 cu nr.43268-CR prin care a solicitat anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025 (f. 35-34 din dosarul administrativ).

Prin decizia Serviciului Fiscal de Stat nr.754/174 din 15 august 2025 emisă pe marginea cererii prelabile împotriva deciziei de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, a fost respinsă cererea prealabilă depusă și s-a menținut decizia nr.102 din 22.05.2025 de blocare a fondurilor/resurselor economice, emisă de Serviciul Fiscal de Stat. Totodată, în conformitate cu prevederile art.168 alin.(1) din Codul administrativ, prezenta decizie a fost remisă Ministerului Finanțelor al RM, pentru emiterea deciziei definitive pe marginea cererii prelabile (f.d.22-25).

Prin decizia Ministerului Finanțelor nr.04-06/730 din 16.09.2025 a fost menținută Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr.754/174 din 15.08.2025, prin care s-a dispus respingerea cererii prelabile depusă, cu menținerea Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr.102 din 22.05.2025 de blocare a fondurilor/resurselor economice, emisă de Serviciul Fiscal de Stat. Totodată, cu titlu de notă, s-a explicat reclamantei că acțiunea în contencios administrativ poate fi înaintată la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (mun. Chișinău, str. Kiev 3) în decurs de 30 de zile de la data notificării deciziei cu privire la contestație (f.d.26-30).

Legislația pertinentă.

Potrivit art.1 din Legea privind aplicarea măsurilor restrictive internaționale nr. 25 din 04.03.2016, prezenta lege reglementează modul de introducere, aplicare și ridicare de către Republica Moldova a măsurilor restrictive internaționale care sînt stabilite:

a) prin rezoluțiile Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, adoptate în baza prevederilor art.41 al Cartei Națiunilor Unite;

b) prin actele Uniunii Europene la care Republica Moldova s-a aliniat;

c) prin actele și deciziile adoptate de organizațiile internaționale sau de alte state, la care Republica Moldova s-a aliniat;

d) de Republica Moldova din proprie inițiativă.

În conformitate cu art.3 din Legea privind aplicarea măsurilor restrictive internaționale nr. 25 din 04.03.2016, măsurile restrictive internaționale aplicate de Republica Moldova au drept scop stabilirea și menținerea păcii și securității internaționale, respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, prevenirea și combaterea terorismului, dezvoltarea și consolidarea democrației și a statului de drept în conformitate cu principiile Cartei Organizației Națiunilor Unite, normele de drept internațional și obligațiile asumate de Republica Moldova pe plan internațional.

Potrivit art.11 alin.(5) din Legea privind aplicarea măsurilor restrictive internaționale nr. 25 din 04.03.2016, Consiliul are următoarele atribuții : a) decide asupra adoptării măsurilor restrictive internaționale de către Republica Moldova din proprie inițiativă și asupra inițiativelor de aliniere la măsurile restrictive internaționale instituite prin deciziile unilaterale ale altor state ce privesc interdicții de intrare, tranzitare, ședere sau aflare pe teritoriul Republicii Moldova aplicate unor cetățeni străini sau apatrizi, blocarea fondurilor sau a resurselor economice sau aplicarea unor restricții la import, export, tranzit, servicii, de transport sau comunicații pentru anumiți subiecți ai restricțiilor și/sau pentru anumite categorii de bunuri, cu excepția celor prevăzute la art.13 alin.(2);

(7) Consiliul adoptă deciziile de punere în aplicare a măsurilor restrictive internaționale obligatorii pentru Republica Moldova, care reglementează:

a) tipul și conținutul măsurilor restrictive internaționale;

b) mecanismul de implementare a măsurilor restrictive internaționale, cu indicarea autorităților împuternicite cu punerea în aplicare a restricțiilor;

c) lista persoanelor fizice și juridice supuse măsurilor restrictive internaționale;

d) alte prevederi necesare pentru punerea în aplicare a măsurilor restrictive internaționale.

Art.17 alin.(1) lit.c) din Legea privind aplicarea măsurilor restrictive internaționale nr. 25 din 04.03.2016, (1) În funcție de tipul măsurii restrictive internaționale, autoritățile publice competente în contextul punerii în aplicare a acestora sunt următoarele: c) în cazul blocării fondurilor sau resurselor economice – Serviciul Fiscal de Stat.

Conform prevederilor art.28 din Legea privind aplicarea măsurilor restrictive internaționale nr. 25 din 04.03.2016 (în redacția legii la momentul emiterii actului contestat), (1) Entitățile raportoare stabilite în Legea nr.308/2017 cu privire la prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului verifică dacă clientul cu care sunt în procesul de stabilire a unei relații de afaceri sau deja au stabilit o relație de afaceri, care a beneficiat sau beneficiază de serviciile entității raportoare ori desfășoară cu aceasta alte operațiuni cu caracter permanent sau ocazional este subiect al restricțiilor. La identificarea subiecților restricțiilor sau a faptului că o activitate sau tranzacție încalcă măsurile restrictive internaționale, entitățile raportoare în sensul prezentei legi blochează fondurile și resursele economice care se află în proprietate, sunt deținute de subiecții restricțiilor sau se află sub controlul direct sau indirect al acestora și informează despre aceasta imediat, dar nu mai târziu de 24 de ore, Serviciul Fiscal de Stat. Entitățile raportoare mențin măsurile de blocare până la recepționarea deciziei Serviciului Fiscal de Stat în conformitate cu art.29.

(2) Pentru identificarea subiecților restricțiilor și blocarea fondurilor și a resurselor economice menționate la alin.(1), entitatea raportoare aplică măsuri de precauție privind clienții similar celor prevăzute de Legea nr.308/2017 cu privire la prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.

(3) Serviciul de Informații și Securitate elaborează și aprobă lista persoanelor juridice în privința cărora există informații documentate că acestea se află sub controlul unui subiect al restricțiilor sau sunt beneficiari efectivi ai acestuia. În procesul de elaborare a listei, Serviciul de Informații și Securitate poate solicita furnizarea informațiilor de la alte organe/autorități/instituții abilitate în sensul prezentei legi, inclusiv comunicarea datelor deținute în privința subiecților restricțiilor de către Serviciul Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor. La elaborarea și aprobarea listei menționate, prevederile art.6 alin.(2)–(31) și alin.(5) se aplică în modul corespunzător.

(4) Lista menționată la alin.(3) se comunică Serviciului Fiscal de Stat în vederea adoptării deciziei de blocare a fondurilor sau a resurselor economice în corespundere cu prevederile art.29.

În conformitate cu prevederile art.29 din Legea privind aplicarea măsurilor restrictive internaționale nr. 25 din 04.03.2016 (în redacția legii la momentul emiterii actului contestat), După primirea raportării potrivit art.28 și efectuarea cercetărilor necesare, Serviciul Fiscal de Stat decide, în termen de două zile lucrătoare, dacă menține măsurile de blocare a fondurilor sau a resurselor economice raportate conform art.28.

(2) Serviciul Fiscal de Stat, în termen de două zile lucrătoare de la primirea înștiințării potrivit art.23, art.28 alin.(3) și (4) sau, după caz, din oficiu, dispune blocarea fondurilor sau a resurselor economice care se află în proprietate, sunt deținute de subiecții restricțiilor sau se află sub controlul, direct sau indirect, al acestora.

Din materialele cauzei rezultă că, prin Decizia nr. 1 din 27.12.2023 privind alinierea la măsurile restrictive internaționale instituite prin deciziile unilaterale ale Canadei, ca urmare a ultimelor modificări cuprinse în Reglementările privind măsurile economice speciale Moldova (SOR/2023-109), aplicabile pe teritoriul Republicii Moldova, precum și prin Decizia nr. 7 din 01.08.2024 privind punerea în aplicare a măsurilor restrictive internaționale ale Uniunii Europene având în vedere acțiuni de destabilizare a Republicii Moldova, Consiliul Interinstituțional de Supervizare a dispus aplicarea măsurilor restrictive, blocarea fondurilor și a resurselor economice care aparțin, se află în proprietatea, sunt deținute sau controlate de persoanele fizice și juridice, entitățile și organismele prevăzute în anexă la prezenta decizie (în continuare – subiecți ai restricțiilor).

Potrivit anexei la decizia Consiliului Interinstituțional de Supervizare nr.7 din 1 august 2024, Marina Tauber a fost inclusă în lista persoanelor subiecților în privința cărora au fost aplicate măsurile restrictive internaționale conform deciziei (PESC) 2023/891 a Consiliului Uniunii Europene din 28 aprilie 2023 (f.14-13 din dosarul administrativ).

Astfel, în executarea acestor decizii, Serviciul Fiscal de Stat, în calitatea sa de instituție publică competentă desemnată de Legea nr. 25/2016 privind aplicarea măsurilor restrictive internaționale, a emis Decizia nr. 102 din 22.05.2025, prin care a dispus blocarea fondurilor și resurselor economice ale reclamantei.

Instanța reține că decizia emisă de Serviciul Fiscal de Stat nu reprezintă un act administrativ prin care această autoritate stabilește în mod autonom oportunitatea sau necesitatea aplicării măsurilor restrictive internaționale și nici nu instituie, din proprie inițiativă, sancțiuni împotriva persoanelor vizate. Rolul Serviciului Fiscal de Stat este unul de executare și punere în aplicare a măsurilor restrictive deja dispuse de autoritatea competentă – Consiliul Interinstituțional de Supervizare – în limitele competențelor conferite de Legea nr. 25/2016.

Prin urmare, emiterea Deciziei nr. 102 din 22.05.2025 constituie materializarea obligației legale a Serviciului Fiscal de Stat de a asigura implementarea efectivă a măsurilor restrictive internaționale adoptate de Consiliul Interinstituțional de Supervizare, în vederea realizării scopurilor prevăzute la art. 3

din Legea nr. 25/2016, respectiv prevenirea utilizării fondurilor și resurselor economice în mod contrar angajamentelor internaționale asumate de Republica Moldova și protejarea securității naționale, ordinii publice și intereselor fundamentale ale statului.

În aceste condiții, competența Serviciului Fiscal de Stat se limitează la executarea deciziilor Consiliului Interinstituțional de Supervizare, fără a avea prerogativa de a reexamina temeinicia includerii unei persoane pe lista subiecților măsurilor restrictive sau de a aprecia asupra oportunității aplicării acestora, aceste aspecte fiind de competența exclusivă a Consiliului Interinstituțional de Supervizare în condițiile Legii nr. 25/2016.

Cu referire la argumentul reclamantului, potrivit căruia Serviciul Fiscal de Stat a emis un act administrativ individual defavorabil nelegal, prin care sunt încălcate drepturile cet. Marina Tauber, întrucât Deciziile Consiliului Interinstituțional de Supervizare nr. 1 din 27.12.2023 și nr. 7 din 01.08.2024, la care se face referire în decizia contestată, nu ar avea legătură cu securitatea Republicii Moldova, instanța îl apreciază ca fiind neîntemeiat.

Instanța reține că Decizia nr. 102 din 22.05.2025 a Serviciului Fiscal de Stat nu constituie actul juridic prin care s-a stabilit existența circumstanțelor ce justifică aplicarea măsurilor restrictive internaționale față de reclamantă și nici actul prin care aceasta a fost inclusă în categoria persoanelor supuse măsurilor restrictive. Aceste aspecte au fost stabilite anterior prin deciziile Consiliului Interinstituțional de Supervizare, adoptate în exercitarea competențelor conferite de Legea nr. 25/2016 privind aplicarea măsurilor restrictive internaționale.

Astfel, prin Decizia nr. 1 din 27.12.2023, Consiliul Interinstituțional de Supervizare a dispus alinierea Republicii Moldova la măsurile restrictive internaționale instituite prin deciziile unilaterale ale Canadei, iar prin Decizia nr. 7 din 01.08.2024 a dispus punerea în aplicare a măsurilor restrictive ale Uniunii Europene având în vedere acțiuni de destabilizare a Republicii Moldova, printre persoanele vizate fiind inclusă și Marina Tauber. În consecință, Serviciul Fiscal de Stat a fost obligat să asigure executarea acestor măsuri prin blocarea fondurilor și resurselor economice ale persoanei vizate.

Or, în cadrul prezentei cauze, obiectul controlului judecătoresc îl constituie legalitatea Deciziei nr. 102 din 22.05.2025 emisă de Serviciul Fiscal de Stat, și nu oportunitatea sau temeinicia deciziilor Consiliului Interinstituțional de Supervizare ori a măsurilor restrictive internaționale pe care acestea le transpun în ordinea juridică națională. Prin urmare, susținerile reclamantei referitoare la inexistența unei legături între deciziile Consiliului Interinstituțional de Supervizare și securitatea Republicii Moldova vizează, în realitate, temeiurile care au stat la baza adoptării deciziilor Consiliului, și nu legalitatea actului emis de Serviciul Fiscal de Stat în executarea acestora.

Nu poate fi reținut ca pertinent nici argumentul reclamantei precum că bunurile imobile blocate prin decizia Serviciului Fiscal de Stat de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025 nu au nici o legătură cu securitatea Republicii Moldova și stabilitatea sectorului financiar și nici nu constituie obiectul spălării banilor.

În acest sens, instanța reține că în conformitate cu art. 2 din Legea nr. 25/2016 privind aplicarea măsurilor restrictive internaționale, noțiunea de „resurse economice” include active de orice fel, corporale sau incorporeale, mobile sau imobile, care nu constituie fonduri, dar care pot fi utilizate pentru obținerea de fonduri, bunuri sau servicii.

Rezultă că legiuitorul a consacrat o definiție extensivă a resurselor economice, incluzând în mod expres și bunurile imobile susceptibile de a genera valoare economică, fie prin înstrăinare, închiriere, ipotecare ori prin orice altă modalitate de valorificare patrimonială.

În consecință, bunurile imobile aflate în proprietatea reclamantei se încadrează în noțiunea de

„resurse economice”, asupra cărora pot fi aplicate măsurile restrictive prevăzute de Legea nr. 25/2016, inclusiv măsura blocării reglementată de art. 29 din aceeași lege.

Totodată, instanța reține că măsura blocării fondurilor și resurselor economice nu echivalează cu o expropriere sau cu o privare de dreptul de proprietate, ci reprezintă o limitare temporară a exercițiului unor atribute ale dreptului de proprietate, constând în interdicția de a transfera, înstrăina, greva cu sarcini ori utiliza bunurile în scopul obținerii de fonduri sau alte beneficii economice, pe durata aplicării măsurilor restrictive internaționale.

Această interpretare este în concordanță și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că măsurile de înghețare sau blocare a bunurilor constituie, de regulă, un control al folosinței bunurilor în sensul celui de-al doilea paragraf al art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, iar nu o privare de proprietate. În cauza Raimondo c. Italiei, Curtea a reținut că indisponibilizarea bunurilor în scopul realizării unui obiectiv de interes general reprezintă o ingerință susceptibilă de justificare, cu condiția ca aceasta să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim și să respecte un just echilibru între interesul general și protecția drepturilor individuale.

Prin urmare, măsura blocării aplicată asupra cotelor părți din bunurilor imobile deținute de reclamantă, se încadrează în categoria resurselor economice prevăzută de art. 2 din Legea nr. 25/2016, iar măsura a fost dispusă în condițiile și în limitele stabilite de lege.

Instanța reține că, în speță, decizia contestată a fost emisă cu respectarea procedurii prevăzută de lege. Or, în acțiune, reclamanta nici nu a invocat careva încălcări de procedură la emiterea deciziei contestate.

Raportând circumstanțele cauzei la prevederile legale, instanța de judecată conchide că, autoritatea administrativă legal a emis actul administrativ contestat – Decizia de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, precum și deciziile nr.754/174 din 15.08.2025, nr.04-06/730 din 16.09.2025 adoptate în procedura prealabilă, or, în cadrul examinării cauzei nu au fost prezentate probe pertinente și admisibile, care ar putea fi puse la baza emiterii hotărârii judecătorești de anulare a actului administrativ.

În acest sens instanța de judecată, reieșind din circumstanțele de fapt constatate supra, coroborate cu normele de drept relevante situației din speță, consideră necesar a respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ înaintată de către Marina Tauber împotriva Serviciului Fiscal de Stat, cu privire la anularea actului administrativ, or pârâțul prin argumentele și probele prezentate a demonstrat legalitatea actului contestat, iar reclamanta nu a prezentat instanței în susținerea poziției sale careva probe pertinente, concludente și utile, care în ansamblul lor ar demonstra necesitatea anulării actului administrativ contestat.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, precum și criticele aduse de către reclamantă referitor la acțiunile/inacțiunile autorității publice pârâte, instanța de judecată conchide asupra legalității actului contestat.

Argumentele reclamantei, nu pot fi reținute de către instanța de judecată ca temei de ilegalitate a actului defavorabil contestat, deoarece reclamanta interpretează lato sensu normele pe care le consideră relevante. Iar scopul primordial al instituției contenciosului administrativ, după cum s-a invocat și supra, este prestabilit de legiuitor și presupune contracararea abuzurilor și exceselor de putere ale autorităților publice, ordonarea activității autorităților publice. Respectiv, ca acțiunea în contencios administrativ promovată de reclamantă să fie pasibilă de admis, reclamanta urma să identifice pretense ilegalități și/sau abuzuri admise de către pârât la emiterea actului contestat, ceea ce nu s-a identificat în speță. Or, actul contestat și activitatea administrativă desfășurată de către autoritatea publică pârâtă este conformă

principiului legalității (art.21 Cod administrativ), nefiind identificat de către instanța de judecată nici un abuz din partea autorității publice pârâte în desfășurarea activității administrative care s-a finalizat cu emiterea actului defavorabil contestat de reclamantă. Prin urmare, acțiunea reclamantei urmează a fi respinsă, deoarece actul defavorabil emis este legal.

Suplimentar, este de reținut că, potrivit principiilor fundamentale ale dreptului administrativ, consacrate de Codul administrativ, activitatea autorităților publice nu este una arbitrară, ci se supune strict legii, fiind guvernată de principiul legalității. În acest sens, autoritatea publică este obligată să acționeze în limitele competenței atribuite și în conformitate cu scopul pentru care aceasta i-a fost conferită.

Or, noțiunea de „putere discreționară” nu echivalează cu libertatea absolută de decizie a autorității. Discreția administrativă există doar în măsura în care legea permite autorității să aleagă între mai multe soluții posibile, toate conforme cu legea. Or, în lipsa unei asemenea opțiuni, atunci când norma juridică este imperativă și determină în mod clar conduita ce urmează a fi adoptată, autoritatea publică nu dispune de discreție, ci de o competență strict determinată.

În speță, instanța constată că norma aplicabilă stabilește în mod exhaustiv condițiile și efectele juridice ale situației de fapt, fără a lăsa loc unei aprecieri subiective din partea autorității. Astfel, odată întrunite condițiile prevăzute de lege, autoritatea era obligată să adopte o anumită soluție, neavând posibilitatea de a opta pentru o alternativă diferită.

Prin urmare, instanța concluzionează că, în cauza dedusă judecății, autoritatea publică nu dispunea de putere discreționară la emiterea soluției, fiind ținută să adopte o decizie determinată de prevederile legale incidente.

Instanța nu se expune asupra fiecărui argument invocat de participanții la proces, ținând cont de Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, din care rezultă că, motivarea hotărârii nu trebuie înțeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat.

Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene, pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea trebuie să evidențieze că, judecătorul a examinat chestiunile esențiale prezentate și nu trebuie interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument (Van de Hurk vs Țările de Jos, 19 aprilie 1994 , pct.61, seria A, nr.288).

Din considerentele menționate supra, instanța ajunge la concluzia de a respinge acțiunea înaintată de către Marina Tauber, ca fiind neîntemeiată, or pîrîtul prin argumentele și probele anexate la materialele cauzei a demonstrat legalitatea actului contestat.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin.(1) lit. f) Cod Administrativ, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Acțiunea de contencios administrativ, înaintată de către Marina Tauber împotriva Serviciului Fiscal de Stat, cu privire la anularea actului administrativ – Decizia de blocare a fondurilor/resurselor economice nr.102 din 22.05.2025, precum și deciziile nr.754/174 din 15.08.2025, nr.04-06/730 din 16.09.2025 adoptate în procedura prealabilă, ***se respinge ca fiind neîntemeiată.***

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani).

Președintele ședinței,
judecătorul

Igor Barbacaru